

Arrest

nr. 218 781 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. Wydooghe
Sint-Maartenstraat 61/2
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MUNIZ, die loco advocaat B. WYDOOGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker baat een wapenhandel uit in Nederland en werkt ook als zelfstandige in een Belgische wapenhandel.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: S.R.J.M., geboren te Roermond, op 16.03.1980 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om uiterlijk op het grondgebied van België te verlaten.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij werd op 10.10.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van inbreuk op de wapenwet en het wapenhandeldecreet, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Betrokkene komt vrij na het betalen van een borg en mits voorwaarden.

De feiten waarvan betrokkene verdacht wordt: inbreuk op de wapenwet en het wapendecreet zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. (cfr. Bevel tot aanhouding dd; 09/10/2018.

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (inbreuk op de wapenwet en het wapenhandeldecreet) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 44 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat in de bestreden beslissing geen termijn wordt toegekend overeenkomstig artikel 44ter van de vreemdelingenwet, waarbinnen verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten.

Terwijl haar in principe overeenkomstig dezelfde bepaling een termijn van een maand moet worden toegekend om hieraan uitvoering te geven, en

Doordat de bestreden beslissing oordeelt met een loutere verwijzing naar de redenen aangehaald om het bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Terwijl in dit specifiek geval naar behoren diende aangetoond te worden dat er sprake is van een dringende geval om verzoekende partij geen termijn toe te kennen waarbinnen zij het grondgebied dient te verlaten.

Toelichting

Artikelen 44ter, 44quater en 44quinquies, §1 van de Vreemdelingen wet luiden als volgt:

"Art. 44ter. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen. De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde." (...)

"Art. 44quater. Zolang de in artikel 44ter bedoelde termijn loopt mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44ter bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad." (...)

"Art. 44quinquies. §1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige

maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer:

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten:

2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;

3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid." (...)

Uit de bepalingen die hierboven werden opgesomd, blijkt dat wanneer aan een EU onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, hem in principe een termijn van een maand moet worden toegekend om hieraan uitvoering te geven (artikel 44ter van de Vreemdelingenwet). Zolang de termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet is verstreken, mag de EU-onderdaan niet op gedwongen wijze worden verwijderd (artikel 44quater, eerste lid van de Vreemdelingenwet). Als de termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten verstreken is (1) of indien vóórdat de termijn om het grondgebied te verlaten verstreken is, de EU-onderdaan een risico op onderduiken vormt, de overeenkomstig artikel 44quater, tweede lid, van de Vreemdelingenwet opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (2), of indien de EU-onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zonder dat hem een termijn werd toegekend om het Rijk te verlaten (3) - wat alleen het geval kan zijn in een naar behoren aangetoond dringend geval (artikel 44ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet) - kan de EU-onderdaan op een gedwongen wijze verwijderd worden (artikel 44quinquies, §1 van de Vreemdelingenwet).

Om de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen kunnen de burgers van de Unie worden vastgehouden als redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast (artikel 44septies van de Vreemdelingenwet).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekende partij - die onbetwistbaar een EU-onderdaan is - geen termijn wordt toegekend om het grondgebied van België te verlaten.

Uit artikel 44ter van de Vreemdelingenwet hierboven aangehaald volgt echter duidelijk dat indien er aan verzoekende partij, in zijn hoedanigheid als EU-onderdaan, een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt met een uitvoeringstermijn van minder dan een maand, hetgeen ook het geval is als er

geen uitvoeringstermijn wordt voorzien, er sprake moet zijn van een naar behoren aangetoond dringend geval.

Dit laatste veronderstelt een afzonderlijke motivering in de bestreden beslissing waarom het geval van verzoekende partij een dringend geval is.

In de bestreden beslissing wordt echter enkel het volgende gesteld:

"Niettegenstaande betrokkene vrijste/baar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Teneinde de voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

Het bevel op het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, 1ste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter van de Wet van 15 december 1980: wordt door de staatssecretaris van asiel en migratie of zijn gemachtigde, A. P., Attaché geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij werd op 10.10.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van inbreuk op de wapenwet en het wapenhandeldecreet, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene komt vrij na het betalen van een borg en mits voorwaarden.

De feiten waarvan betrokkene verdacht wordt: inbreuk op de wapenwet en het wapendecreet zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en het sociaal worden. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare veiligheid (cfr. bevel tot aanhouding d.d. 9/10/2018).

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (inbreuk op de wapenwet en het wapenhandeldecreet) concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

(...)"(...)

Verzoekende partij betwist niet dat in de bestreden beslissing verwezen werd naar de artikelen 7, §1, 3° en 44bis en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij merkt echter op dat de verwijzing naar de aangehaalde artikel of naar feiten waarvan zij wordt verdacht, en o.a. de argumenten aangehaald door de onderzoeksrechter om een bevel tot aanhouding uit te vaardigen, die door haar bovendien ten eerste worden betwist, op zich geen motivering vormen waarom zijn geval een dermate dringend geval is dat aan haar geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan, (zie eveneens arrest van Uw Raad nr. 205 430 van 18 juni 2018)

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (zie in dat opzicht RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De verwijzing in de bestreden beslissing naar "de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt", nl. inbreuk op de wapenwet en het wapenhandeldecreet, waarop verwerende partij concludeert

dat verzoekende partij "momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde" en "met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij" volstaat echter niet om vast te stellen dat er in casu sprake is van een "dringend geval". De bestreden beslissing schendt artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het luidt als volgt:

"Doordat in de bestreden beslissing gesteld wordt verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde en met andere woorden, het gedrag van verzoekende partij betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Terwijl de bestreden beslissing formeel en materieel diende gemotiveerd te zijn, zorgvuldig diende te worden genomen en het redelijkheidsbeginsel gerespecteerd diende te worden.

Toelichting:

1.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 44bis

§1

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 1° en 2° van de Wet van 1970 een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid

§3

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989

§4

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt eveneens als volgt:

"Art. 45

§1

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3

Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§4

Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf."

2.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In casu komt het aan de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van verzoekende partij of in de strafbare feiten die zij zou hebben gepleegd een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht inhoudt kan rechtvaardigen.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. (Zie eveneens Arrest van Uw Raad nr; 205 199 d.d. 12 juni 2018)

In dit geval wordt op geen enkele wijze gemotiveerd waarom er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Geen enkele van die aspecten worden in de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd noch aangetoond.

3.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvSt., 7 november 2001, nr. 101.624).

4.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij de beoordeling van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt in deze slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvSt., 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt tevens aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te berekenen en te steunen op een concrete feitenbevinding. Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verwerende partij baseert zich als reden van de beslissing tot afgifte van het grondgebied te verlaten op het bevel tot aanhouding d.d. 10 oktober 2017, deels met de verwijzing naar het aanhoudingsmandaat d.d. 10 oktober 2018.

Het argument opgenomen in de bestreden beslissing betreft een overname van een gedeelte van de argumenten aangehaald door de onderzoeksrechter bij het uitreiken van het bevel tot aanhouding. In het bevel tot aanhouding werd immers het volgende gesteld:

"De hierna vermelde omstandigheden, eigen aan de zaak en aan de persoonlijkheid van de in verdenking gestelde, maken dat het voor de openbare veiligheid volstrekt noodzakelijk is om een bevel tot aanhouding uit te vaardigen.

De feiten zijn immers zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn in de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

De in verdenking gestelde verklaart zelf dat hij zijn semi-automatisch wapen heeft laten ombouwen tot een automatisch wapen door het laten aanpassen van de selector. De in verdenking gestelde verklaart dat dit volledig legaal is binnen de erkenningen en vergunningen waarover hijzelf en de persoon die het wapen heeft omgebouwd beschikken.

Er zijn ernstige aanwijzingen dat de in verdenking gestelde voormelde feiten heeft gepleegd. De ernstige aanwijzingen van de schuld blijken uit het tot op heden gevoerde onderzoek, waaronder de vaststellingen van de verbalisanten, de resultaten van de inzage van het strafdossier, de resultaten van de telefonieonderzoeken en de af luistermaatregelen, de resultaten van de huiszoekingen op 09/10/2018 en de verklaringen van de in verdenking gestelde en zijn mede verdachten.

Hieruit blijken onder meer ernstige aanwijzingen dat:

(...) op vraag van in verdenking gestelde zijn semi-automatisch vuurwapen FAL heeft omgezet naar een volautomatisch wapen;

de omzetting van dit wapen gebeurde op de locatie van de wapenhandel van (...) op 09/06/2018, waarin verdenking gestelde toen ook aanwezig was;

het wapen door in verdenking gestelde vervolgens werd uitgevoerd naar Nederland waarbij het op het consent formulier vermeld staat als een wapen categorie B, zijnde een semi-automatisch wapen.

In tegenstelling tot wat in verdenking gestelde voorhoudt hebben noch (...) noch in verdenking gestelde een erkenning of vergunning die deze ombouw toelaat, aangezien volgens de wapenwet een volautomatisch wapen een verboden wapen is, niemand verboden wapens mag vervaardigen of herstellen, en deze activiteit in huidig geval ook niet valt onder de uitzonderingen van artikel 17 van de wapenwet.

Strikt genomen kan een wapenhandelaar dus nooit verboden wapens voorhanden hebben of te koop aanbieden. Hierop bestaat een uitzondering indien zij wapens leveren aan overheidsdiensten die dergelijke wapens nodig hebben. Indien zij regelmatig leverancier zouden zijn aan deze overheidsdiensten, mogen zij enkele exemplaren voorhanden hebben als prospectiemateriaal. De ombouw naar een volautomatisch wapen en de uitvoerbaar naar Nederland vallen echter ook op geen enkele manier onder deze uitzondering.

Indien de voormelde feiten zouden worden bewezen door het onderzoek, wijst het plegen van dergelijke feiten op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van in verdenking gestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt Immers, vuurwapens zijn potentieel dodelijke wapens, die aanleiding kunnen geven tot ernstig misbruik. De wapenwet en het wapenhandel decreet stellen daarop duidelijk een strenge voorwaarde wat betreft de handel in en de overdracht van vuurwapens en vuurwapenonderdelen. De maatschappij kan niet tolereren dat deze regels, die tot doel hebben mensenlevens te beschermen, niet worden opgevolgd.

Verder onderzoek dringt zich op, onder meer het verder in kaart brengen van de juiste omvang van de feiten. Bij een in vrijheidstelling van de in verdenking gestelde bestaat het gevaar dat hij zich zou verstaan met derden en/of bewijzen zou laten verdwijnen.

Aangezien in verdenking gestelde in het buitenland woont, met name in Nederland, bestaat er gevaar dat hij zal pogen zich te onttrekken aan het verder onderzoek.

De hierna vermelde borgsom en voorwaarden kunnen evenwel een voldoende garantie bieden om het gevaar voor recidive en het gevaar voor onttrekking te ondervangen.

Gelet op het voorgaande, in mijn hoedanigheid van onderzoeksrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Leuven,

Verleen ik bevel tot aanhouding ten laste van de in verdenking gestelde;

Gelast en beveel ik alle agenten van de openbare macht dit bevel uit te voeren (...)

Beveel ik evenwel de in vrijheidstelling van in verdenking gestelde mits hij de volgende voorwaarden, geldig voor een hernieuwbare termijn van 3 maanden behalve wat betreft de derde voorwaarde, naleeft:

1. een vaste woon- en verblijfplaats te hebben op zijn adres te H. (Nederland), [...], waar alle betekeningen en kennisgevingen kunnen geschieden, en elke wijziging daarvan onmiddellijk ter kennis te brengen aan de federale gerechtelijke politie Leuven;

2. zich aan geen enkele proceshandeling te onttrekken en gevolg te geven aan alle uitnodigingen tot verschijning of verhoor van de bevoegde overheid en zijn volle medewerking te verlenen aan het gerechtelijk onderzoek;

3. overgaan tot de gehele en voorafgaandelijke betaling van een borgsom van vijfduizend (5.000,00) euro; deze betaling dient te gebeuren per overschrijving of storting op (...);

Opgesteld en met zegel van en mijn ambt bekleed te Leuven op 10/10/2018 om 16h20."

In de bestreden beslissing is echter nergens terug te vinden of het onderzoek naar deze voorwaarden en de invloed ervan op het bevel om het grondgebied te verlaten, werd onderzocht en beoordeeld.

Het is des te onredelijker en des te meer onzorgvuldiger deze concrete omstandigheden niet te betrekken bij de beoordeling van de voorwaarden tot het geven van het bestreden bevel.

Reeds bij zijn verklaring gedaan bij zowel de politie, als bij de onderzoeksrechter, verklaarde de verzoekende partij dat zij steeds handelde in de veronderstelling dat de heer D. W. beschikte over de nodige vergunning/erkenning voor het ombouwen van een semi-automatisch vuurwapen naar een volautomatisch vuurwapen.

Meer nog, zij verklaarde dat zij beschikt over de nodige vergunning voor het invoeren van dergelijke vuurwapens in Nederland. Dit wordt in de bestreden beslissing evenmin aangehaald, noch ontkend.

Uit het relaas der feiten blijkt verder dat de centrale administratie in Nederland een fout heeft gemaakt bij het opstellen van het consent betreffende de wapens, voorwerp van het onderzoek waarin als categorie B werd vermeld terwijl de verzoekende partij bij haar aanvraagformulier categorie A had aangeduid, waarbij een machinegeweer altijd als een volautomatisch wapen wordt beschouwd dat per definitie eveneens categorie A betreft.

De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk.

5.

Artikel 7, §1, 3° van de Vreemdelingenwet stelt dat er een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is een verblijf van meer dan 3 maanden in het rijk om er zich te vestigen:

"3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt eveneens als volgt:

"Art. 44bis, §1. Onverminderd §§ 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om reden van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

In de bestreden beslissing wordt dan ook het volgende aangehaald:

"Artikel 7, Iste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de staatssecretaris voor asiel en migratie of zijn gemachtigde, A. P., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving."

De bestreden beslissing wordt dan ook gesteund op de volgende elementen:

- Dat er op 10 oktober 2018 verzoekende partij onder een aanhoudingsmandaat geplaatst werd op verdenking van inbreuken op de wapenwet en dat zij vrij komt na betaling van een borg mits voorwaarden.*
- De feiten waarvan verzoekende partij verdacht wordt zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn in de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappij verroering maakt een bedreiging uit voor de openbare veiligheid (dit argument volledig overgenomen zoals in het bevel tot aanhouding van 10 oktober 2018).*
- Ingevolge de aard van de feiten waarvan verzoekende partij verdacht wordt concludeert de Administratie dat verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers, eveneens voor de handhaving van de openbare orde, m.a.w. het gedrag van verzoekende partij betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.*

Uit de lezing van de bestreden beslissing waarin enkel de hierboven aangehaalde elementen naar voren werden gebracht om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, blijkt niet dat in casu afdoende gemotiveerd wordt waarom betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Een verwijzing naar de ernst van de gepleegde feiten volstaat niet.

In de bestreden beslissing is echter nergens terug te vinden of het onderzoek naar deze voorwaarden voor de invrijheidstelling d.d. 10 oktober 2018 en de invloed ervan op het bevel om het grondgebied te verlaten, werd onderzocht en beoordeeld.

Het is des te onredelijker en des te meer onzorgvuldiger deze concrete omstandigheden niet te betrekken bij de beoordeling van de voorwaarden tot het geven van het bestreden bevel.

Meer nog, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gesteund is op een aanhoudingsbevel uitgereikt wegens verdenking op inbreuken op de wapenwet en het wapenhandel decreet. Dat inbreuken op de wapenwet en het wapendecreet zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn op de sociale orde en dat door het plegen van dergelijke misdrijven een belangrijk moreel en materieel nadeel wordt berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke verroering een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, kan niet als een individueel onderzoek worden beschouwd en de vraag naar de motivering waarom de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De omschrijving in de bestreden beslissing betreft - zoals hierboven aangehaald - uitsluitend een overname van de redenen die door de onderzoeksrechter in het bevel tot aanhouding d.d. 10 oktober 2018 werd aangehaald.

Er is aldus in casu geen grondige analyse van de situatie gemaakt. Dit alles geldt des te meer aangezien uit de stukken blijkt dat er in casu een deel van de feiten waarvoor verzoekende partij verdacht werd, gesteund zijn op een vergissing gebeurd bij de douanediens ten Nederland, nl. Centrale Dienst voor In- en Uitvoer. Er werd immers door hen zelf vastgesteld dat het vuurwapen een categorie A betreft, dat de aanvraag gedaan door verzoekende partij eveneens categorie A vermeldt maar per vergissing door hun diensten zelf als categorie B werd vastgelegd.

Door verzoekende partij werd eveneens bij zijn verhoor bij de politie, alsook zijn verhoor bij de onderzoeksrechter steeds voorgehouden dat zij handelde in de veronderstelling dat de heer D. W. beschikte over de nodige vergunningen/erkenningen voor het ombouwen van een semi-automatisch

vuurwapen naar een volautomatisch wapen en dat verzoeker dan ook beschikt over de nodige vergunningen voor de uitvoer van dergelijke machinegeweren.

Uit niets blijkt dat in de bestreden beslissing deze omstandigheden mee werden betrokken bij de beoordeling naar de vraag of er in casu sprake is voor een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Aangezien in casu in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de concrete elementen van de zaak en in gebreke is gebleven een gedegen individueel onderzoek te voeren en afdoende te motiveren waarom verzoeker een actuele en werkelijk voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is er sprake van een gebrek aan de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het redelijkheidsbeginsel worden geschonden.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de verwerende partij in kennis werd gesteld van het bevel tot aanhouding d.d. 10 oktober 2018 zodat zij dan ook niet kan weerhouden kennis te hebben genomen van de redenen waarom de verzoekende partij voorlopig in vrijheid werd gesteld. De verwerende partij kan eveneens niet ontkennen dat de verzoekende partij onmiddellijk na haar eerste verhoor bij de Onderzoeksrechter in vrijheid werd gesteld mits voorwaarden. Dat de verzoekende partij in verdenking werd gesteld wegens inbreuken op de wapenwet en het wapendecreet waarvan een deel van de feiten zelf gesteund werden op een fout begaan door de bevoegde overheden, kan in casu niet gesteld worden dat er sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Door de verwerende partij wordt dan ook geen rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij enkel twee dagen werd aangehouden wegens inbreuken op de wapenwet en het wapendecreet en dat zij dan ook onmiddellijk na haar eerste verhoor bij de onderzoeksrechter voorlopig in vrijheid werd gesteld mits voorwaarden.

Ondanks meerdere verzoeken tot inzage in het dossier reeds sinds 19 oktober 2018, werd aan verzoekende partij geen inzage verleend noch afschrift van het administratief dossier bezorgd. Verzoekende partij maakt uitdrukkelijk voorbehoud voor het invoeren van middelen na mededeling van het dossier door de verwerende partij.”

2.3. De verwerende partij repliceert in haar nota op de beide middelen samen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 44bis en 44ter van de vreemdelingenwet en bepaalt de feitelijke grondslag op grond waarvan voormelde artikelen dienden te worden toegepast en de bijlage 13 diende te worden genomen. De beslissing luidt voorts als volgt:

“wordt (...) geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij werd op 10.10.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van inbreuk op de wapenwet en het wapenhandeldecreet, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Betrokkene komt vrij na het betalen van een borg en mits voorwaarden.

De feiten waarvan betrokkene verdacht wordt: inbreuk op de wapenwet en het wapendecreet zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige

derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. (cfr. Bevel tot aanhouding dd; 09/10/2018.

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (inbreuk op de wapenwet en het wapenhandeldecreet) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft."

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het bevel tot aanhouding luidt als volgt:

"(...) Te Aarschot te Diest en bij samenhang (...) inbreuken te hebben gepleegd op de wapenwet en het wapenhandeldecreet, onder meer:

- Door een semi-automatisch vuurwapen Fal te laten ombouwen tot een verboden volautomatisch wapen;

- Door een volautomatisch vuurwapen Fal als semi-automatisch wapen uit te voeren naar Nederland.

Deze feiten worden bestraft met correctionele hoofdgevangenisstraffen van een jaar of een zwaardere straf, beneden vijftien jaar opsluiting, ingevolge de artikelen 8 en 23 van de Wapenwet (...)

De hierna vermelde omstandigheden, eigen aan de zaak en aan de persoonlijkheid van inverdenkinggestelde, maken dat het voor de openbare veiligheid volstrekt noodzakelijk is om een bevel tot aanhouding uit te vaardigen.

De feiten zijn immers zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt ene bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Inverdenkinggestelde verklaart zelf dat hij een semiautomatisch wapen heeft laten ombouwen tot een automatisch wapen door het laten aanpassen van de selector. Inverdenkinggestelde verklaart dat dit volledig legaal is binnen de erkenningen en vergunningen waarover hijzelf en de persoon die het wapen heeft omgebouwd beschikken.

Er zijn ernstige aanwijzingen dat inverdenkinggestelde voormelde feiten heeft gepleegd. Deze ernstige aanwijzingen van schuld blijken uit het tot op heden gevoerde onderzoek, waaronder de vaststellingen van de verbalisanten, de resultaten van de inzage van andere strafdossier, de resultaten van de telefonie-onderzoeken en de af luistermaatregelen, de resultaten van de huiszoekingen op 09/10/2018 en de verklaringen van inverdenkinggestelde en zijn medeverdachten.

(...)

Indien de voormelde feiten zouden worden bewezen door het onderzoek, wijst het plegen van dergelijke feiten op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de inverdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, vuurwapens zijn potentieel dodelijke wapens, die aanleiding kunnen geven tot ernstig misbruik.

(...)

Aangezien inverdenkinggestelde in het buitenland woont, met name in Nederland, bestaat er gevaar dat hij zal pogen zich te onttrekken aan het verder onderzoek.

De hierna vermelde borgsom en voorwaarden kunnen evenwel een voldoende garantie bieden om het gevaar voor recidive en het gevaar voor onttrekking te ondervangen.

(...)

Een vaste woon- en verblijfplaats te hebben op zijn adres te Hertfen (Nederland) (...).

Overgaan tot de gehele en voorafgaandelijke betaling van een borgsom. (...)"

Het is geenszins kennelijk onredelijk om uit voorgaande af te leiden dat verzoekers gedrag geen gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde en dat dit aldus een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn met de omstandigheden eigen aan zijn geval en evenmin als zou geen melding zijn gemaakt van de vrijlating onder borgsom. Die vrijlating heeft geenszins tot gevolg dat het het bestuur niet zou zijn toegelaten om op administratiefrechtelijk vlak een beslissing te houden, rekening houdend met de feiten die ten grondslag lagen aan het bevel tot aanhouding.

In arrest nr. 166.250 d.d. 21 april 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer wat volgt:

"3.10. De Raad merkt op dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Aangezien verzoeker op grond van artikel 16 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis (hierna: VH-wet) werd aangehouden en de Raadkamer blijkbaar een beschikking trof om betrokkene op grond van artikel 35 van de VH-wet in vrijheid te laten onder oplegging van voorwaarden, werden in hoofde van verzoeker minstens ernstige aanwijzingen van schuld weerhouden. Het feit dat de openbare veiligheid ook gewaarborgd kan worden door het opleggen van strikte voorwaarden doet geen afbreuk aan het feit dat ook de zogenaamde vrijheid onder voorwaarden een ernstige aanwijzing van schuld impliceert. Uit artikel 35 van de VH-wet blijkt immers dat deze enkel kan worden opgelegd in de gevallen waarin voorlopige hechtenis kan worden bevolen of gehandhaafd. Bijkomend kan de aanhouding of de vrijheid onder voorwaarden in verzoekers geval enkel worden bevolen als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat de in vrijheid gelaten verdachte nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen, zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken, bewijzen zou pogen te laten verdwijnen of zich zou verstaan met derden. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de vaststelling dat verzoeker "onder aanhoudingsmandaat is geplaatst" af te leiden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat er eventueel een risico bestond op nieuwe schendingen van de openbare orde. (...)"

Artikel 44ter van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn om het grondgebied te verlaten korter mag zijn dan één maand indien er sprake is van dringende gevallen. In casu werd gewezen op de zwaarwichtige feiten die indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde.

Bovendien toont verzoeker niet aan wat het belang is bij zijn kritiek gericht tegen de afwezigheid van de termijn, nu hij enerzijds woonachtig is in Nederland en anderzijds niet aannemelijk maakt dat hij niet onmiddellijk, doch enkel pas na 30 dagen in staat zou zijn of willig zou zijn om gevolg te geven aan het bevel.

Een schending van de door verzoeker op geworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt."

2.4. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen beoordeeld.

Verzoeker betoogt dat het aan de verwerende partij toekwam om op individuele basis te onderzoeken wat in zijn persoonlijk gedrag of in de strafbare feiten die hij zou hebben gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen volstaat op zich niet. Bij het beoordelen van een bedreiging van de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en de ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. De vaststelling van een actuele dreiging vereist in de regel dat de betrokkene de neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling aan de hand van objectieve elementen. In casu wordt niet gemotiveerd waarom er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor

een fundamenteel belang van de samenleving. Geen enkele van die aspecten wordt in concreto gemotiveerd noch aangetoond, zo concludeert hij.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden: de verwerende partij verwijst naar het aanhoudingsmandaat en naar de feiten waarvan hij wordt verdacht en waarvoor hij mogelijks kan worden veroordeeld, met name inbreuken op de wapenwet en het wapendecreet, feiten die de verwerende partij kwalificeert als zwaarwichtig en indruisend tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde en die een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkenen aan onschuldige derden; de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Ingevolge de aard van de feiten waarvan hij wordt verdacht wordt geconcludeerd dat verzoeker momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

In de mate dat verzoeker betoogt dat deze motivering niet als een individueel onderzoek kan worden beschouwd, moet erop worden gewezen dat deze motivering niet los kan worden gezien van het feit dat verzoeker zowel in Nederland als in België zijn kost verdient met de wapenhandel en de aard van de hem ten laste gelegde feiten hem welgekend is, nu hij zelf citeert uit het aanhoudingsbevel waarop de verwerende partij zich ook heeft gesteund. Het komt hem derhalve toe om met concrete argumenten aan te tonen dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen die zijn individuele situatie kenmerken.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij zowel bij de politie als bij de onderzoeksrechter had verklaard dat hij steeds handelde in de veronderstelling dat de heer D.W. beschikte over de nodige vergunning voor het ombouwen van een semi-automatisch vuurwapen naar een volautomatisch wapen en verwijst de verwerende partij de concrete omstandigheden niet te hebben betrokken bij de beoordeling van de voorwaarden tot het geven van het bestreden bevel. Echter, dit gegeven staat er niet aan in de weg dat verzoeker voor de onderzoeksrechter zelf heeft verklaard dat hij een semi-automatisch wapen heeft laten ombouwen tot een verboden volautomatisch wapen. In het licht van het in het bevel tot aanhouding gestelde, met name dat in strijd met verzoekers verklaringen noch verzoeker zelf, noch de heer D.W. beschikte over en erkenning of vergunning die deze omvorming toelaat aangezien volgens de Belgische wapenreglementering een volautomatisch wapen een verboden wapen is en niemand dergelijke wapens mag vervaardigen of herstellen, zodat strikt genomen een wapenhandelaar nooit verboden wapens voorhanden kan hebben of te koop aanbieden, blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaring doch deze geen soelaas had geboden. De verwerende partij kan bezwaarlijk worden verweten zich te hebben gesteund op de gedetailleerde inhoud van het bevel tot aanhouding waarvan sprake. Waar verzoeker verder verwijst naar het feit dat hij een vergunning had voor het invoeren van een dergelijk wapen in Nederland, en dat de centrale administratie in Nederland een fout heeft gemaakt bij het opstellen van het consent betreffende de wapens, doet dit geen afbreuk aan het feit dat uit het aanhoudingsbevel blijkt dat verzoeker ervan wordt verdacht in strijd te hebben gehandeld met de in België toepasselijke wapenwetgeving, hetgeen op zich reeds volstaat in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing werd gesteund. Eén en ander vindt overigens bevestiging in de brief van de onderzoeksrechter van 18 december 2018 die door verzoeker wordt voorgelegd.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing nergens terug te vinden is of het onderzoek naar de in het aanhoudingsbevel opgelegde voorwaarden en de invloed ervan op het bevel werd onderzocht en beoordeeld.

Ook op dit vlak kan verzoeker niet worden bijgetreden. Immers, één van de voorwaarden die werden opgelegd om een voldoende garantie te bieden voor het ondervangen van het gevaar voor recidive en het gevaar voor onttrekking is precies het hebben van een vaste woon- en verblijfplaats op zijn adres in Nederland, hetgeen noodzakelijk een terugkeer veronderstelt. In die zin ligt de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten volledig in lijn met de aan verzoeker opgelegde voorwaarden voor invrijheidsstelling in afwachting van verder onderzoek. Dat de verwerende partij met de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld, is op deze gronden niet aangetoond.

Verzoeker voelt zich nog gegriefd door het feit dat hem geen termijn werd verleend om het grondgebied te verlaten, terwijl artikel 44ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat hem in principe een termijn van dertig dagen moet worden toegekend en dat hiervan slechts kan worden afgeweken in een naar behoren aangetoond dringend geval, hetgeen een afzonderlijke motivering vereist.

In wezen valt niet in te zien welk belang verzoeker heeft bij dit middelonderdeel. De standaardtermijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten is inmiddels ruimschoots verstreken, en uit niets blijkt dat verzoeker in die periode gedwongen van het grondgebied zou zijn verwijderd of met het oog daarop zou zijn vastgehouden. Overigens moet erop worden gewezen dat verzoeker werd vrijgesteld onder de voorwaarde dat hij zich naar zijn woonplaats in Nederland zou begeven teneinde recidive en onttrekking te vermijden en dat uit niets blijkt om welke reden hij daaraan niet meteen gevolg zou hebben kunnen of willen geven, temeer nu hij verklaart ook in Nederland actief te zijn als wapenhandelaar.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig is, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig, en al evenmin dat zij niet afdoende gemotiveerd is in het licht van de door hem aangehaalde bepalingen. De middelen kunnen niet worden aangenomen, zodat het beroep moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS